

Odpoved.

Rósila sólze je
Mene prósila je
Da bi pozabil vse
In ji odpustil. —

Rekel nič nisem ji,
Šopek le písem ji
Dobro zavutih sem
V roko potisnil.

Višnioviecki.

Na kolodvoru.

In solza za solzo v očeh jej iskri,
In solza za solzo jej lice rosi...
Kako je pač težko jemati slovo!...
Oj koliko časa nazaj ga ne bo!...

In solza za solzo jej lice rosi...
Ne vidi li deva krog sebe ljudij?
Ne vidi, kako jo začudeni zro,
Kako nekateri se tam jej smejo?...

In ljudstvo se devinim solzam smeji...
Oj meni srce pa kipi in kipi...
Da nisi njegovo ti dekle lepo,
Kar jaz bi te prosil: „Podaj mi roko!“

Feodor Sokol.

Tak otrok!

Spisala Milena.

Dobro se še spominjam, kako je bilo, ko sem hodila zadnje leto v šolo v osmi razred k Uršulinkam.

Bila sem tako sredi med 14. in 15. letom in po svojih tedanjih mislih zeló pametna.

Še vem, kako ponosno sem stopala v šolo. Par zvezkov, kako knjigo, ali včasih »Block« sem nesla uprav gravitetično v roki, med tem pa držala prste tako, da se niso videle — mnogo zašite a vendar še raztrgane rokavice. Na glavi sem imela bel, širok slamnik z